

РЕШЕНИЕ

№ 8179

гр. София, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8810** по описа за **2023** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на М. Д. Ц., подадена чрез адв. М., срещу Решение № 3852/14.08.2023 г. по адм. дело № 10035/2023 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/. В касационната жалба, в допълнението към нея и в ОСЗ са изложени твърдения за недопустимост, както и за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост- касационни основания по чл. 209, т. 2 и т. 3 АПК. Иска се решението и оставената с него в сила заповед за полицейско задържане да бъдат отменени. Алтернативно се иска отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на районния съд.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. М., който поддържа жалбата и допълнението към нея по съображения, изложени в тях и в ОСЗ.

Ответникът - Г. Л. С.- командир на отделение при 04 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи /РУ СДВР/ в съдебно заседание се явява лично и изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав, като взе предвид

релевираните с жалбата касационни основания и служебн, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърдена Заповед № 228зз-611/28.06.2023 г., издадена от Г. Л. С. -командир на отделение при 04 РУ СДВР, с която на М. Д. Ц. е наложена принудителна административна мярка - „задържане за срок от 24 часа“, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и чл. 343б, ал. 3 от Наказателния кодекс /НК/ поради управление на МПС след употреба на упойващи вещества.

От приетата административна преписка се установява, че на 28.06.2023 г., около 11,45 часа, полицейски патрул при 04 РПУ СДВР е спрял за проверка в [населено място] на [улица]пред № 15, лек автомобил марка „А.“, модел „А4“ с рег. [рег.номер на МПС], управляван от М. Д. Ц.. Поради факта, че водачът не отговарял ясно и отчетливо на зададените му въпроси е поискано съдействие от екип на отдел „Пътна полиция“ СДВР. След направена проверка с техническо средство DRUG TEST 500 с фабричен номер ARME 0069 е констатирано, че Ц. е употребил наркотично вещество – бензодиазепин. Придружен е до ВМА, където е дал кръв и урина за изследване. След това е доведен в 04 РПУ СДВР, където са изготвени документите за задържането му. Изложените обстоятелства са отразени в докладна записка №228 Б./28.06.2023 г. до Началника на 04 РПУ СДВР, изготвена от полицейските служители Т. Б. и Г. С..

На същата дата е образувано и бързо досъдебно производство № 1078/2023 г. по описа на 04 РПУ СДВР. Веднага в процесуално качество на свидетели са разпитани всички полицейски служители, участвали в проверката на М. Ц., включително и издателят на оспорения акт полицай Г. С.. В показанията им по същество са потвърдени фактите, описани в докладната записка.

За да отхвърли жалбата, първоинстанционният съд е приел, че заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма, в производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, заповедта е съобразена с разпоредбата на чл.72, ал. 1, т. 1 ЗМВР и с целта на закона.

Оспореното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно.

Не е налице касационно основание по чл. 209, т. 2 АПК. Противно на твърдяното от адвоката на касатора, в производството пред първоинстанционният съд е участвал надлежният ответник- издател на оспорената заповед, представляван от юрисконсулт на СДВР.

Не се установява касационното основание по чл. 209, т. 3, предл. 1 АПК.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – полицейски орган, по смисъла на чл. 57, ал. 1 ЗМВР, съгласно правомощията му, заложи в разпоредбата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Заповедта е издадена в предвидената в чл. 74, ал. 1 ЗМВР писмена форма. В съответствие с чл. 74, ал. 1, т. 2 ЗМВР и член 5, § 1, изр.2 и § 2 ЕКПЧ, оспореният акт съдържа ясни и достатъчни фактически основания. Заповедта е косвено мотивирана и чрез материалите от преписката, което е допустимо съгласно установената задължителна съдебна практика /ТР № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС на РБ/.

Разпоредбата на чл. 72 ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат в специални помещения за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата на чл. 72, ал. 1, т. 1 - 7 от ЗМВР включително. От събраните по делото доказателства е видно, че в случая задържането е извършено във връзка с наличие на данни за извършване на престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК тъй като на 28.06.2023 г. е установено с надлежно средство - DRUG TEST 500, че М. Д. е управлявал МПС след употреба на наркотично вещество – бензодиазепин (арг. чл.1, ал. 1, чл. 3, т. 1, Приложение №1, Списък I от Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични).

Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка /ПАМ/ по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. За прилагане на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е достатъчно наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено от задържаното лице. За прилагането на тази ПАМ не е необходимо и да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК- Решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10527/2015 г., V о. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастно с него, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. Както неведнъж ВАС е посочвал в постоянната си практика не е необходимо тези данни да имат характера на посочените в разпоредбата на чл. 207, ал. 1 НПК. Понятието „данни“ по смисъла ЗМВР и понятието „достатъчно данни“ по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ „задържане за 24 часа“ по чл. 72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т. е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице е извършило престъпление./Решение № 346 от 9.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 5705/2017 г., V о. Решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10527/2015 г., V о./ Представените по делото доказателства обосновават наличието на материалноправните предпоставки по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, а именно - наличие на данни, че задържаното лице е извършило престъпление, изразяващо се в управление на МПС след употреба на бензодиазепин.

Не се споделят твърденията на проц. представител на касатора, че извършеното изследване с DRUG TEST 500 с фабричен номер ARME 0069 е компрометирано. По делото е представен Протокол за сервисна проверка на процесното техническо средство DRUG TEST 500 с фабричен номер ARME 0069, от който се установява, че вътрешният тест, оптичният тест и изпробването с тестова касета са без грешки, батерията е изправна, а външният вид е без забележки. При липса на конкретни доказателства към момента на извършване на проверката, които да внесат обосновано съмнение годността на техническото средство, се презюмира достоверност на дадените резултати. Обстоятелството, че касаторът е оказал съдействие на полицейските власти не е аргумент, който да отрече наличието на данни за извършено престъпление.

Не се споделят твърденията на проц. представител на касатора, че задържането не покрива целите на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Наложеният на М. Ц. ПАМ по Закона за движение по пътищата преследват други цели и не дерогират необходимостта от задържането му. Прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е с превантивна функция. Чрез задържането се цели да се предотврати възможността конкретното лице да извърши друго престъпление или административно нарушение, да се укрие или да осуети наказателно преследване. В случая тези цели са спазени.

Процесното задържане покрива стандарта за законност и за непроизволност като основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност. В случая ограничаването на правата на касатора не е по-значително от необходимото за целта./Решение № 5070 от 24.04.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3527/2016 г., V о.; Решение № 7349 от 13.06.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3903/2016 г., V о.; Решение № 13906 от 19.12.2016 г. на ВАС по адм. д. № 11066/2015 г., V о.; Решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10527/2015 г., V о.; /.

Липсва касационно основание по чл. 209, т. 3, предл. 2 АПК. Първоинстанционният съд не е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила като не е назначил съдебна химико-токсикологична експертиза, както и като не е изискал резултатите от изследваните проби на М. Ц. във ВМА. Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт. По арг. на чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Поради това всички последващо възникнали факти са неотнормими към материалната законосъобразност на оспорената заповед за задържане.

Не се установява касационно основание по чл. 209, т. 3, предл. 3 АПК. Изводите на СРС са обосновани и кореспондират с доказателствата по делото и приложимите материалноправни норми. При напълно изяснена фактическа обстановка първоинстанционният съд от правна страна е изложил мотиви, включително по заявените от М. Ц. доводи за незаконосъобразност. Проц. представител на касатора изпълни задължението си по чл. 40, ал. 2 ЗА да защити правата и законните интереси на клиента си по най-добрия начин, но твърдените касационни основания не са налице.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора разноски на ответника не се дължат, тъй като такива не са претендирани.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд София град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3852/14.08.2023 г. по адм. дело № 10035/2023 г. по описа на Софийския районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

